

24. Михальчук О. Мікротопонімія Підгір'я : автореф. дис. ... канд. філол. наук / О. Михальчук. – К., 1998. – 20 с.
25. Пура Я. Походження територіальних мікрооб'єктів Рівненщини / Я. Пура. – Рівне, 1990. – 209 с.
26. Словник гідронімів України / Ред. колегія : А. П. Непокупний, О. С. Стрижак, К. К. Цілуйко / А. П. Непокупний. – К. : Наукова думка, 1979. – 435 с.
27. Сокіл Н. В. Мікротопонімія Сокалівщини : автореф. канд. ... філол. наук / Н. В. Сокіл. – Львів, 2008. – 20 с.
28. Стрижак О. С. Назви річок Запоріжжя і Херсонщини / О. С. Стрижак. – К. : Наукова думка, 1967. – 127 с.
29. Торчинський М. Ойконімія Південно-Західного Поділля : автореф. дис... канд. філол. наук / М. Торчинський. – К., 1993. – 20 с.
30. Худаш М., Демчик М. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімії утворення) / М. Худаш. – К. : Наукова думка, 1991. – 267 с.
31. Худаш М., Демчик М. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів. Утворення від слов'янських автохтонних власних імен / М. Худаш. – К. : Наукова думка, 1995. – 361 с.
32. Черняхівська Є. Топонімія Львівщини : автореф. дис. ... канд. філол. наук / Є. Черняхівська. – Львів, 1966. – 20 с.
33. Чеховський І. Мікротопонімія Чернівецької області в історичному аспекті (утворення на базі народної географічної термінології) : автореф. дис. ... канд. істор. наук / І. Чеховський. – Чернівці, 1996. – 24 с.
34. Шульгач В. Гідронімія бас. Стиру як джерело реконструкції деяких географічних термінів / В. Шульгач // Мовознавство. – 1989. – № 5. – С. 48–55.

Zoya Denysenko, Tetyana Gavrylova

***Microtoponyms in the dialect of Velyky Kanivtsy village of Chornobay district Cherkassy region
(the entry to "Cherkassy region microtoponymy dictionary")***

The article is devoted to an important lexicography problem – compiling the microtoponymy dictionary as an onomastic-dialectologic work, its theoretic basis being outlined. A fragment of the dictionary is given demonstrating the dialect of Velyky Kanivtsy village in Cherkassy region.

Key words: toponyms, microtoponyms (anoikonims), onomastic units, dialect.

Любов Білінська

СЛОВ'ЯНСЬКІ ІМЕНА ВІДАПЕЛЯТИВНОГО ПОХОДЖЕННЯ В МІКРОТОПОНІМІЇ ПОКУТТЯ

У статті розглянуто мікротопоніми Покуття, в основах яких вжито слов'янські відапелятивні імена, проаналізовано продуктивність різних груп таких імен у творенні анойконімів краю.

Ключові слова: слов'янське відапелятивне ім'я, апелятив, мікротопонім.

Покуття – це історико-етнографічний регіон України, який розташований у межах Івано-Франківської області (територія сучасних Городенківського, Коломийського, Надвірнянського, Тисменицького, Тлумацького та Снятинського й частини Богородчанського районів). Названий регіон був предметом уваги насамперед дослідників історії, етнографії, діалектології. Вивченню ойконімів цього регіону присвятив окрему монографію Д. Бучко «Походження назв населених пунктів Покуття» (Львів, 1990). Гідронімію та оронімію цієї території у складі Івано-Франківщини досліджував М. Габорака, автор робіт «Гідронімія Івано-Франківщини. Словник-довідник» (Снятин: ПрутПринт, 2003) та «Назви гір Івано-Франківщини. Словник-довідник» (Івано-Франківськ: Місто НВ, 2005). Антропонімію цього ж регіону вивчає Н. Вирста.

Актуальним залишається також лінгвістичний аналіз мікротопонімії визначеного регіону, зважаючи на те, що комплексне вивчення конкретної території буде неповним без дослідження місцевого топонімікону, який виразно відображає релевантні особливості говірок, специфіку рельєфу, історію заселення краю, традиційну духовну та матеріальну культуру населення, зв'язки з іншими етносами.

За семантикою твірних основ мікротопоніми Покуття поділяємо на дві групи: відапелятивні й відонімні. Назви другої групи мотивовані власними іменами, прізвищами та прізвиськами власників чи мешканців певних місцевостей, а також іншими класами онімів – ойконімами, гідронімами.

Предметом нашого аналізу є відонімні мікротопоніми Покуття, мотивовані слов'янськими іменами відапелятивного походження чи пізнішими індивідуальними прізвиськами. Термін «слов'янське автохтонне особове власне ім'я» впроваджений у науковий обіг М. Худашем [8]. Використовуючи таке терміноозначення, вкладаємо в нього зміст, сформульований М. Демчук: це – ім'я праслов'янського походження або утворене пізніше, вже в антропонімії того чи іншого конкретного слов'янського народу, на споконвічно слов'янському мовному ґрунті [3, с. 13]. Такі імена на сьогодні уже ґрунтовно розглянуті в ономастичній літературі.

Аналіз відантропонімних мікротопонімів указанного регіону засвідчив, що найбільш численною групою є ті найменування, в основах яких уживають антропоніми, утворені семантичним шляхом від апелятивної лексики. М. Демчук зазначала: «Слов'янські автохтонні імена відапелятивного походження – це за своїм складом, структурою та діахронним нашаруванням дуже складна класифікаційна категорія антропонімів. У її склад, з одного боку, входять вжиті в ролі антропонімів лексеми (і похідні від них) із різних пластів апелятивної лексики, а з другого – утворені на апелятивній основі власне антропонімні утворення (і похідні від них)» [3, с. 106]. Слов'янські особові власні імена після прийняття християнства поступово втрачали свою первісну функцію особових власних імен і набували функції прізвиськ. І в різних ситуаціях такі імена-прізвиська зі слов'янського автохтонного іменника, якими колись називали новонароджених у зв'язку з різними забобонами, важко або й неможливо відрізнити від так званих вуличних прізвиськ, які отримували носії вже в зрілому віці за якоюсь побутовою мотивацією. «Прізвисько як індивідуальний антропонім, додаткове ім'я, дане людині оточенням, несе в собі цілий комплекс інформації не тільки про особливі риси характеру, поведінки, роду занять носія, а й свідчить про особливості світосприйняття, осмислення поведінки людини та співвіднесення її дій з принципами народної етики, моралі» [7, с. 74].

На сьогодні неможливо провести чітке розмежування прізвищ від прізвиськ. «Конкретний антропонім в одній місцевості може виконувати роль офіційного прізвища, а в іншій – побутовати як прізвисько» [5, с. 32]. Д. Бучко зауважує: «Наш досвід вивчення онімів переконав нас у тому, що точно розмежувати топоніми, утворені від антропонімів, від топонімів, утворених від апелятивів, етніонімів, службових назв і под., однозначно неможливо» [2, с. 155].

Виокремлену групу мікротопонімів, мотивованих слов'янськими автохтонними відапелятивними іменами чи пізнішими прізвиськами, можна поділити на декілька підгруп:

1. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами тварин, частин тіла людини чи тварини: пас. *Баранецьке* (Л.Слоб. Кол.), г. *Бичова* (Кор. Тл.), пас. *Біля Вовків* (Жур. Бог.), вул. *Богаївка* (С.Кр. Тисм.), п. *Борсуки* (Ст. Гв., Ост., Чех. Кол.), ч. с. *Бровчуківка* (Дж. Сн.), ур. *Вище Чолівського* (Ч. Гор.), п. *Волове* (Підг. Кол.), горб *Заячий* (Кул. Сн.), п. *Кротівщина* (Джурк. Кол.), п. *Кулачково* (В.Кл. Кол.), оз. *Під Лабиним Горбом* [<Лаба < діал. «лапа»] (Стриг. Тисм.), ур. *Підсвинщина* (Ч. Гор.), ліс. місц. *Равликовий Горб* (Підв. Сн.), п., ч.с. *Собоївка* (Рус. Сн.), с. *Хортів* (Дуб. Гор.), ур. *Тхорівське* (Гр. Тл.), г. *Цапів Горб* (Уз. Тисм.), п. *Щурівка* (Пшен. Тисм.).

2. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами дерев, кущів і сільськогосподарських рослин: п. *Бадилево* (бадиль – «осот, будяк» (ЕСУМ, I, 112)) (Клуб. Тисм.), л. *Березів* (Ж. Тл.), к.с., кр. *Берестів* (Бел. Сн.), вул. *Букова* (Кул. Сн.), ч.с. *Бураки* (Трост. Сн.), л. *Вербів* (Бук. Тл.), горб *Верх Осоків* (Бел. Сн.), ур. *Вільхівці* (Пер. Кол.), вул. *Галузівська* (Город.), вул. *Гарбузівка* (Вікн. Тл.), п. *Грабів Корч* (Вільш. Тисм.), ч.с. *Грушева* (Рус. Сн.), горб *Деренівка* (Кул. Сн.), ч.с. *Кисиліччина Долина* (*кисиліця* – «дика яблуня з дрібними, дуже кислими плодами» [ВТС, 427]) (Я.-П. Гор.), л. *Кужолівка* (Ілл. Сн.), п. *Тополівське* (Топ. Гор.), кр. *Сливкова Кирниця* (Топ. Гор.), яр *Стародубово* (Ілл. Сн.), вул. *Цибулікова* (Бал. Сн.), кр. *Коло Яворського* (Ол-а Тл.), яр *Ясінського Провал* (Семак. Гор.).

3. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами риб, комах, птахів; ч.с. *Буськова Вулиця* (бусько – «лелека») (В. Кл. Кол.), дор. *Воробцева* (Ів. Бог.), ч.с. *Воронівка* (Н. В. Кол.), п. *Гедзлівка* (Клуб. Тисм.), л., пас. *Горобищі* (Вікн. Тл.), к.с. *Гусаки* (Садж. Бог.), ч.с. *Зазуленка* (Л. Хл. Кол.), ур. *Кавино* (кава – «сива ворона» – (Гр. II, 204)) (В. Кл. Кол.), л., верх *Канюки* (канюка – «хижий птах родини яструбових» (ВТС, 414)) (Слоб. Кол.), ч.с. *Карасівщина* (М.Кл. Кол.), нива *Кибичева* (киба – «чайка» (ЕСУМ II 427–428)) (Вовч. Сн.), вул. *Кугутівка* (діал. кугут – «півень») (СУМ, IV, 207) (Черн. Тисм.),

м. куп. *На Куликовім* (Трост. Сн.), вул. *Павукова* (Хр. Тисм.), м.р., пас., п. *Пискурів* (Борт. Тл.), ур. *Сокільна* (Пер. Кол.), п. *Шпакове* (Рус. Сн.), п. *Ястрібна* (Пшен. Тисм.).

4. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами предметів побуту, знарядь праці: с. *Брусів* (Раш. Гор.), п. *Гудзова Долина* (Бал. Сн.), л. *Київка* (кий – «палиця, ціпок, дрючок» (Ч. 260)) (Пал. Тл.), ур. *Клевчуки* (клевець – «молоток») (Вікно Гор.), л. *Коло Батожихи* (Од. Тисм.), п. *Кошиково* (Граб. Бог.), вул. *Коцюбова* (Кол. Тисм.), п. *Кроснів* (кросно – «ручний ткацький верстат» (ВТС, 468)) (Груш. Кол.), п. *Коцюбіно* (Граб. Бог.), п. *Лемешеве* (Рус. Сн.), п., ч.с. *Локотиха* (локот – «міра пряжі» (ЕСУМ, III, 283)) (Колінк. Гор.), п. *На Сокирках* (Кол. Тисм.), кр. *Цеповка* (ціп (Ч. 591)) (Колінк. Гор.), к.с. *Черепкова* (черепок – «частина горщика», «черепиця» (ГГ, 211)) (Угорн. Тисм.), л. *Шкрабкова* – (бойк. або гуц. шкраб – «старий постіл», «зношене взуття») (Коп. Гор.).

5. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами страв чи продуктів харчування: ст. *Дзеринка* (дзер – «молочна сироватка» (Гр. I, 378), (Он. I, 212)) (Колінк. Гор.), к.с. *Коржівка* (Тиш. Гор.), п. *Пирогів* (Л.Хл. Кол.).

6. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені слов'янські автохтонні відапелятивні імена чи пізніші прізвиська, мотивовані назвами явищ природи: п. *Верх Мороза* (Устя Сн.), лука пас., ч.с. *Грозина* (Лл. Сн.), л. *Шкварин* (шквара – «спека» (Гр. IV, 499)) (Стриг. Тисм.).

7. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені прізвиська відапелятивного походження на означення родинної чи соціальної належності: с. *Бабуці* (Кул. Сн.), вул. *Багацька* (Пер. Кол.), п. *Барина* (Мил. Тисм.), л. *Батьків* (Вікн. Тл.), ур. *Біля Козака* (Пал. Тл.), л. *Братів* (Ол-а Тл.), л. *Дідичів* (Мил. Тисм.), п. *Дідова Долина* (Ост. Кол.), дол. *Дукова* (Торг. Гор.), ч.с. *Жебранівка* (Семак. Гор.), г., п. *Кума* (Ганьк. Сн.), п. *Під Братовом* (Ол-а Тл.), п. *Приймаково* (В. Кл. Кол.), п. *Синівські* (Стриг. Тисм.), п. *Стрийків Жолоб* (Тиш. Гор.).

8. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені прізвиська відапелятивного походження на означення професії чи роду занять, утворюють численну підгрупу. Ю. Редько відзначав, що „особи, які займалися тим чи іншим промислом, настільки відрізнялись цієї ознакою від інших людей, що назва їх професії ставала не тільки їх особовою назвою, але передавалась по спадковості” [6, с. 133]. „Власні назви в багатьох випадках є єдиними свідками існування ряду ремісничих промислів в Україні в XVI ст.” [4, с. 141]. Сюди зараховуємо такі анонімні: вул. *Адзінерка* (адзінер<діал. «інженер») (Н. Кр. Тисм.), оз. *Біля Лісника* (С. Бог. Бог.), вул. *Боднарівка* (Гр. Тл.), вул. *Війтова* (Р. Тисм.), горб, дж. *В Гончарівці* (М. Гв. Кол.), к.с. *Діківка* (Сор. Гор.), м. куп. *Коло Жовніра* (Вид. Сн.), вул. *Ковалева* (Р. Тисм.), кр. (Лл. Сн.), місц. *Капітанівка* (Сіл. Тисм.), місц. *Козарева Гора* (козар – «пастух кіз» (СУМ, IV, 210)) (Стриг. Тисм.), вул. *Кравцева* (Стриг. Тисм.), пас. *Запопове* (Топ. Гор.), ст. *Коло Ксьондза* (Стец. Сн.), вул. *Кучирівка* (Гр. Тл.), л. *Лазі Кушніреві* (кушнір – «той, хто вичиняє і шиє хутро та хутрові вироби» (ЕСУМ, III, 170)) (Соп. Кол.), к.с. *Мельники* (Ост. Кол.), бер. *Музиків Беріг* (Турка Кол.), вул. *Підпасичі* (Сор. Гор.), к.с. (Дж. Сн.), п. *Проскурнікова* (проскурник – співвідн. із жін. особ. н. проскурниця – «жінка, що випікає просфори» (СУМ, VIII, 287)) (Рус. Сн.), п. *Пушкарево* (В. Кл. Кол.), к.с. *Смолікове* (смоляки – назва роду польського війська у XVII ст. (Ч. 525)) (Марк. Кол.), вул. *Солтисова Дорога* (В. Кл. Кол.), п. *Стадники* (стадник – «той, що випасає коней» (Ч. 531–532)) (Слоб. Кол.), вул. *Стрілецька* (Город.), к.с. *Ткачикова* (Угорн. Тисм.), сад *Токарика* (Кот. Гор.), п. *Чабанівка* (Клуб. Тисм.), перепр. *Човнова Коло Перевізника* (Вид. Сн.), стояча вода *Чумакове Озеро* (Реп. Гор.), дж. *Шевчукова Криниця* (Топ. Гор.), горб, пас. *Шинкарка* (Дал. Гор.). На думку М. Бірили, антропоніми, утворені від назв професій, є «... своєрідним дзеркалом, що відображає історію розвитку лексичної системи білоруської мови» [1, с. 3].

9. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені прізвиська відапелятивного походження на означення етнічної належності. «Іменування людей за їх етнічним походженням найчастіше вживалися стосовно пришельців – представників інших народів або етнографічних груп» [9, с. 127]. «Етнонім найкраще виконував ідентифікаційну функцію, коли в однорідній етнічній масі з'являлась особа з чужого етносу або чужої етнографічної групи» [10, с. 186]. До цієї підгрупи зараховуємо такі найменування мікрооб'єктів: кр. *Австрійська* (Торг. Гор.), м. куп. *Коло Бесарабських* (Дж. Сн.), ч.с. *Веньгери* (Корн. Кол.), дол. *Волоська Долина* (Сіл. Тисм.), ур., ч.с. *Гуцульська Гора* (Гол. Кол.), п. *Жидівське* (Клуб. Тисм.) (Вид. Сн.), п., пас. *Лехівчик* (діал. лех – «поляк») (Дуб. Гор.), кр., п. *Мадярка* (Я.-П. Гор.), вул. *Мазурівка* (Гр. Тл.), урв. *Під Москалями* (Бук. Тл.), вул. *Польський Кут* (Буд. Сн.), п. *Руска Сіножатъ* (Глушк. Гор.), кр. *Турчина* (Сем. Гор.), к.с., ур. *Циганичина* (В. Кам. Кол.), п. *Чемерисова* (чемерис (Ч. 600)) (Кр. Сн.), п. *Чеський Лан* (Хот. Тл.), вул. *Шваби* (шваб – «німець») (СУМ, XI, 426)) (Зав. Сн.). Сюди ж зараховуємо мікротопоніми, твірними основами

яких є катойконіми: п. *Біля Загірняка* (Од. Тисм.), м.р. *Коло Бачинської* (бачинський – той, що з с. Бачина (Льв.) (Ч. 51)) (Реп. Гор.), ч.с. *Крайники* (Топ. Гор.), п. *Крайнекова* (Рус. Сн.), п. *Нагірнякове* (Сор. Гор.), вул. *Сарафинець* (Вид. Сн.), яр *Рашковецького Провал* (Семак. Гор.).

10. Мікротопоніми, в основах яких засвідчені прізвиська на означення характерних зовнішніх чи внутрішніх властивостей носія: зовнішнього вигляду, психічних та фізичних рис, віку, особливостей характеру і т. ін.: вул. *Бабічкова* (чеськ. *babíček* – «улюбленець бабусі», пор. *babíška* – «бабуся») (Стриг. Тисм.), п. *Безрукові Гори* (Дібр. Тл.), л. *Бурмиці* (бурма – «буркотун» (ЕСУМ, I, 303)) (Раків. Кол.), вул. *Вар'ятська* (Черн. Гор.), вул. *Веселівка* (Од. Тисм.), вул. *Глушково* (глушко – «глуха людина») (Дж. Сн.), п. *Горбасівка* (Ганьк. Сн.), пас. (Рус. Сн.), (Я.-П. Гор.), ч.с. *Довганюка* (Остр. Тл.), п. *Гуниці* (гуня – «в'яла людина» (Даль, I, 408) (Кут. Тл.), вул. *Драбівка* (драб – «здоровань, жебрак, негідник, волоцюга» (ЕСУМ, II, 118)) (Чорн. Тисм.), п. *За Бриндзейом* (бриндзей – «плакса», «той, що часто бриндзоляє, тобто плаче» (СГГ, 242)) (Добр. Тисм.), п. *Знайково* (В. Кл. Кол.), ч.с. *Каличка* (Сіл., Стриг. Тисм.), вул., кр. *Коструб'якова* (коструб – «нехлюя» (Гр., II, 371), на Закарпатті – «нечепура» (СУМ, IV, 308)) (Шеп. Кол.), ур. *Козбівка* (*Козубівка*) (козуб – «низька на зріст людина» (Ч. 276)) (Коп. Гор.), місц. у л. *Кривого Поле* (Підг. Бог.), п. *Крикунове* (Зал. Сн.), ур. *Мордасів* (Петрил. Тл.), ур. *Мудрого Ями* (Петрил. Тл.), п., пас. *Пелешівки* (лемк. пелеш – «скуйовджене волосся» (Ч. 435) (Н./Ст. Кр. Тисм.), ур. *Підгулейка* (гула – «ненажера» (Он., I, 198)) (Петр. Тл.), вул. *Пишаківка* (Топ. Гор.), п. *Рудинюково* (руд – «рудий» (Ч. 492)) (В. Кл. Кол.), ур. *Хамливого* (М. Кл. Кол.), луг *Храпків* (Зав. Сн.), ур. *Чубеєво Клиня* (чуб (Ч. 612)) (Угорн. Тисм.), п. *Чучелова* (Сух. Тл.), ур. *Щербунчина* (Топ. Гор.).

Таким чином, аналіз відомітих мікротопонімів Покуття підтвердив продуктивність слов'янських автохтонних власних імен відапелятивного походження у творенні цих анойконімів краю. Порівняно незначною є кількість мікротопонімів, в основах яких засвідчені давньослов'янські композитні та відкомполітині імена.

Важливість такої групи назв у тому, що, як зазначають мовознавці, у багатьох випадках мікротопоніми зберігають антропонімічну спадщину часто не зафіксовану (прізвиська), або не впорядковану (прізвища) в документах і словниках.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бірыла М. В. Беларуская антрапанімія. Уласныя імёны, імёны-мянушкі, імёны па бацьку, прозвішчы / М. В. Бірыла – Мінск, 1966. – 372 с.
2. Бучко Д. Відродінні ойконіми українсько-польського пограниччя / Д. Бучко // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. Вип. 34. – Ч. II. – Львів, 2004. – С. 154–164.
3. Демчук М. О. Слов'янські автохтонні особові власні імена в побуті українців XIV–XVII ст. / М. О. Демчук. – К., 1988. – 170 с.
4. Керста Р. Й. Особові назви, утворені від загальних назв на означення професії, роду занять / Р. Й. Керста // Питання історії української мови. – К.: Наукова думка, 1970. – С. 141–158.
5. Масенко Л. Т. Українські імена і прізвища / Л. Т. Масенко – К.: Т-во «Знання» УРСР, 1990. – 48 с. – [Сер. 6 «Духовний світ людини», № 3].
6. Редько Ю. К. Назва професії як основа виникнення частини українських родових прізвищ / Ю. К. Редько // Дослідження і матеріали з української мови. – К., 1959. – Т. 1. – С. 131–135.
7. Сікорська В. С. Прізвиська в східнослов'янських говірках української мови / В. С. Сікорська, К. Д. Глуховцева // Ономастика східних слов'ян. – К.: Наук. думка, 1996. – С. 74–75.
8. Худаш М. Л. До питання класифікації прізвищевих назв XIV–XVIII ст. / М. Л. Худаш // З історії української лексикології. – К., 1980. – С. 96–160.
9. Чучка П. П. Закарпатські відетнонімічні прізвища / П. П. Чучка // Питання сучасної ономастики. – К., 1976. – С. 127–132.
10. Benes J. O ceskych prijmenich / J. Benes / Studie a prameny, sv. 14. – Praha, 1962. – 355 s.

УМОВНІ СКОРОЧЕННЯ

ВТС – Великий тлумачний словник української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.

ГГ – Гуцульські говірки. Короткий словн. / За ред. Я. Закревської. – Львів, 1997. – 231 с.

Гр. – Грінченко Б. Д. Словарь української мови. – Л., 1907–1909. – Т. 1–4. (перевидано фотоспособом)

Даль – Даль В. И. Толковый словарь живого великорусского языка: Репринт. воспроизвед. издания 1903–1909. – М.: Терра – Книжный клуб, 1998. – Т. I–IV.

Демч. – Худаш М. Л., Демчук М. О. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімі утворення). – К., 1991. – 266 с.

ЕСУМ – Етимологічний словник української мови: В 7 т. – К.: Наукова думка, 1982–2003 с.

Он. – Онишкевич М. Й. Словник бойківських говірок. – К. : Наукова думка, 1984. – Ч. 1–2.

СГГ – Словник гуцульських говірок // Гуцульщина. Лінгвістичні етюди. – К. : Наук. думка, 1991. – 304 с.

СУМ – Словник української мови. – К., 1970–1980. – Т. I–XI.

Ч. – Чучка П. Прізвища закарпатських українців. Історико-етимологічний словник. – Львів : Світ, 2005. – 702 с. + XLVIII с.

НАЗВИ ПОСЕЛЕНЬ

Бал. – Балинці, Бел. – Белелуя, Борг. – Бортники, Бук. – Буківна, В. Кам. – Велика Кам'янка, В. Кл. – Великий Ключів, Вид. – Видинів, Вікн. – Вікняни, Вільш. – Вільшаниця, Вовч. – Вовчківці, Ганьк. – Ганьківці, Глушк. – Глушків, Гол. – Голосків, Город. – Городенка, Граб. – Грабовець, Гр. – Грушка, Груш. – Грушів, Дал. – Далешів, Дж. – Джурів, Джурк. – Джурків, Дібр. – Діброва, Добр. – Добровляни, Дуб. – Дубка, Ж. – Жуків, Жур. – Жураки, Зав. – Завалля, Зал. – Залуччя, Ів.- Іваниківка, Ілл. – Іллінци, Клуб. – Клубівці, Кол. – Колодіївка, Колінк. – Кол., Коп. – Копачинці, Кор. – Королівка, Корн. – Корнів, Кот. – Котиківка, Кр. – Красноставці, Кул. – Кулачківці, Кут. – Кутище, Л. Слоб. – Лісна Слобідка, Л. Хл. – Лісний Хлібичин, М. Гв. – Малий Гвіздець, М. Кл. – Малий Ключів, Марк. – Марківка, Мил. – Милування, Н. В. – Нижній Верб'їж, Н. Кр. – Нові Кривотули, Од. – Одаї, Ол-а – Олеша, Ост. – Остапківці, Ост. – Остриня, Пал. – Палагичі, Пер. – Перерив, Петр. – Петрів, Петрил. – Петрилів, Підв. – Підвисоке, Підг. – Підгайчики, Пшен. – Пшеничники, Р. – Радча, Раків. – Раківчик, Раш. – Рашків, Реп. – Репужинці, Рус. – Русів, Садж. – Саджава, Семак. – Семаківці, Сем. – Семенівка, Сераф. – Серафінці, Сіл. – Сілець, Слоб. – Слобода, Соп. – Сопів, Сор. – Сороки, С. Бог. – Старі Богородчани, Ст. Гв. – Старий Гвіздець, С. Кр. – Старі Кривотули, Стец. – Стецева, Стриг. – Стриганці, Сух. – Суходіл, Тиш. – Тишківці, Топ. – Топорівці, Торг. – Торговиця, Трост. – Тростянець, Угорн. – Угорники, Уз. – Узин, Хот. – Хотимир, Хр. – Хриплин, Черн. – Черніїв, Чех. – Чехова, Чорн. – Чорнолізці, Ч. – Чортовець, Шеп. – Шепарівці, Я. – П. – Ясенів-Пільний

Інші скорочення

бер. – берег	м.р. – місце розваг
вис. – висота	місц. – місцевість
вул. – вулиця	н.з. – неродючі землі
г. – гора	пас. – пасовище
дол. – долина	підв. – підвищення
дор. – дорога	п. – поле
к.с. – куток села	с. – сад
л. – ліс	сін. – сіножать
м.куп. – місце купання	ур. – урочище
м.пр. – місце прання	ч.с. – частина села

Назви районів

Бог. – Богородчанський	Тисм. – Тисменицький
Гор. – Городенківський	Тл. – Тлумацький
Кол. – Коломийський	Сн. – Снятинський

Lyubov Bilinska

Slavic names of appellative origin in the microtoponymy of Pokuttya region

The article regards the microtoponyms of Pokuttya, based on the Ukrainian appellative names, the productivity of different name groups in toponymic anaconyms is analyzed.

Key words: Slavic appellative name, appellative, microtoponym.